

Pigen med den skøre bror

af Betty Hyland

Dana og hendes familie flytter fra én stat i USA til en anden, og Dana er angst og bekymret for alt det nye og for, om hun vil få kammerater i den nye skole. Hun finder dog hurtigt venner, men samtidig ramler den hjemlige verden sammen på grund af broderen Bill. Han har altid været en god kammerat for Dana, men på det sidste er han begyndt at opføre sig besynderligt og sige underlige ting.

Dana vågnede mandag morgen, før vækkekuret ringede. Hun tog en hvid skjorte, cowboybukser og sin mexikanske vest på og kom et kvarter for tidligt til busstoppestedet. Der var stadig dug på vildvinen, og sneglene var ved at kravle ind i skyggen, før solen brød frem. Hun var så ivrig efter at komme i skole igen, at hun ledte efter en god grund til at blive der efter skoletid. Måske kunne hun lave lektier i biblioteket og tage en sen bus hjem, eller også kunne hun øve på tennisbanen, selv om hendes hold ikke trænede om mandagen. Hun følte sig underligt kold og stiv i nakken. Hun var altid meget anspændt, når hun snakkede med Bill. Hun så over på deres hus på den anden side af vejen. Den lyserøde kamelias grene hang yndefuldt ned foran stuevinduet. Granatæbletræet ved siden af huset bugnede med røde, læderagtige frugter. Hun så op mod Bills vindue. Dr. Day sørgede garanteret for, at Bill bliver indlagt igen, når han ser, hvordan han opfører sig, tænkte hun.

Dana smilede, da hun sprang af skolebus-

sen denne kølige novembermorgen. Hun følte sig befriet fra byrderne hjemme. Hun fortrængte mindet om den triste weekend og var næsten ør af lettelse over, at den var overstået. Under frokosten fortalte hun ikke de andre, at Bill var kommet hjem. Der var heller ikke nogen, der spurgte til ham længere. Hun ville bare være glad hele dagen.

Da hun fik fri om eftermiddagen, blev hun hængende i skolegården og kunne ikke rigtig tage sig sammen til at gå hen til bussen. Når hun tænkte over, hvordan hun skulle opføre sig over for Bill, blev hun stiv i nakken igen. Hun blev som sædvanlig grebet af skyldfølelse. Stakkels Bill. Han havde sikkert ikke haft nogen sjov dag. Måske blev han glad for at se hende. Hun sukkede. Nej, hun ville bare tale lidt med Sheila, og så ville hun tage hjem. Sheila stod ovre ved cykelstativerne sammen med Joannie, så hun gik over mod dem. Ian stod lidt længere henne og fumlede med sit kamera, mens han talte med Eric. Da hun kom tættere på dem, så hun, at Eric pludselig fik et undrende udtryk i ansigtet. Hun fulgte hans blik op mod skolens udgang. Eleverne strømmede ned ad trapperne som rullesten ned ad et bjerg. Hvad kiggede han på?

Pludselig blev der helt stille i skolegården. Hun så atter i samme retning som Eric. Hun opdagede, at Ian havde rettet sit kamera i samme retning. Men mod hvad?

Klik.

Nu så hun op mod trappens øverste trin og ... åh nej! Åh, Gud, nej! Hun følte sig helt svimmel. Der stod Bill i underbukser med en eller anden fjollet klud viklet om hovedet og delte appelsiner ud. Der var små, blå prikker på underbukserne, og der hang nogle underlige snore ned fra linningen.

Du må ikke skringe, sagde hun til sig selv. Alt blev tåget omkring hende. Hun gik forfærdet baglæns og standsede og tænkte: Hvordan får jeg ham hjem? Hun begyndte at gå hen mod ham, men standsede, da han

sagde: »De er sikre nok. De har skaller.« Han stirrede fra den ene til den anden med et vildt udtryk i ansigtet.

Folk så undrende på hinanden.

»Hvad med bananer? Er de sikre?« var der en, der råbte.

Dana hørte en spredt fnisen. Hun ville løbe hen til Bill, men stod som naglet til jorden.

»Han er bindegale,« råbte Eric. Dana hørte sarkasmen i hans stemme og hadede ham, men ... gå nu hjem! Gå nu hjem! Bill, så gå dog hjem, bad hun i sit stille sind.

»Og hvad med nødder? Er de sikre?« Dana stod bare og stirrede på Bill, hvis lange, blege ben skælvede af kulde i den kølige novemberluft.

»Hvem er han?«

»Han er i hvert fald skør,« råbte en anden.

»Det er du også. Hvorfor holder du ikke bare din kæft?« Det var Sheila, som skubbede til en dreng, som Dana ikke kendte. Sheila og Joannie stod lige foran hende nu.

Rektor kom ud sammen med en af lærerne, som sagde, at hun ville ringe efter en ambulance og løb tilbage. Rektor kom ned i skolegården. »Det er i orden nu. Der er ingen grund til at blive stående.« Han gik hen mod Bill, men blev stående et stykke fra ham. Bill trådte et skridt tilbage og stirrede mistænksomt på rektor med sammenknæbne øjne.

»Hvor er det pinligt,« sagde Joannie. »Se lige, hvordan han ser ud! Hvordan kan man give folk lov til at gå rundt på den måde? Jeg skal øve med heppekoret – og nu kommer jeg for sent.«

Sheila stod og så ned i jorden med hånden for øjnene.

»Giv den idiot en spændetrøje på,« råbte Eric og smilede til de omkringstående, som lo.

Dana vidste godt, at hun måske selv ville have leet over det engang, men nu ...

Nogle drenge gik hen mod Bill, og han skyndte sig at holde på kluden på hovedet, så

han tabte sin pose med appelsiner.

»Hjælp mig,« sagde han bedende og satte sig på hug for at samle dem op.

Nogle hjalp ham, andre lo nervøst, men de fleste stod bare og så på.

Bill holdt på kluden med begge hænder og trak den ned over ørerne og hen over munden. Dana var sikker på, at han hørte stemmer.

Nu lød sirenen i det fjerne. Den kom nærmere og nærmere. Ambulancen standsede ude på vejen, og to mænd i hvidt tøj kom ind i skolegården. Da Bill fik øje på dem, blev han grebet af panik og forsøgte at løbe gennem flokken. Han kom til at vælte en pige, som tabte sin taske. Han faldt og slog hul på sit benede, blege knæ. Da nogle drenge forsøgte at holde fast i ham, fægtede han vildt omkring sig og råbte: »Hjælp mig! Hjælp!« En appelsin trillede forbi Dana, men hun samlede den ikke op. Hun blev ved med at gå baglæns. Ingen lagde mærke til hende. Alle så på Bill, undtagen Ian, som havde sit kamera rettet mod hende.

Klik.

Hun ænsede ham dårligt. Hun følte sig svimmel. Hun var lige ved at skride, da hun så de to mænd forsøge at få Bill til at falde til ro. Til sidst var de nødt til at proppe hans fægtende, bare arme i en spændetrøje. »Kom så,« sagde den ene og førte ham ublidt ud mod ambulancen.

Bill blev ved med at råbe: »Hjælp!« men Dana gjorde intet. Hun løb ud af skolegården og hen ad vejen. Hun fik sidesting, og hjertet dunkede mod hendes ribben. Hun løb videre med munden fuld af tårer. Hun blev ved med at løbe, selv om hun ikke kunne mere. Da hun kom brasende ind i køkkenet, sank hun gispende sammen på en stol. Moderen stod og talte i telefon.

»Clark, vent lige. Dana er lige kommet, og ... der er sket et eller andet. Måske ved hun, hvor Bill er.«

»Henne i skolen,« gispede hun. »Han er flippet helt ud.«

»Clark, skynd dig hjem! Hører du?«

Moderen kom koldt vand på et viskestykke og holdt det mod Danas pande. Efterhånden holdt det op med at dunke, og sidestinget var ved at forsvinde. Hun skubbede moderens hænder væk, tog en dyb indånding og skreg: »Jeg hader ham! Hader ham! Han ødelægger det hele.«

»Dana, jeg er så ked af det. Jeg troede, at han var oppe på sit værelse, men da jeg så efter var han væk.«

»Hvorfor kan jeg ikke have en normal bror ligesom alle andre? Bare han ... bare han ville forsvinde eller sådan noget. Jeg hader ham.«

»Dana, jeg forstår godt, hvordan du har det. Det gør jeg virkelig. Jeg ved heller ikke, hvordan vi skal klare det her.« Hun begyndte selv at græde. Hun tørrede øjnene i forklædet.

»Hvor er Bill nu?«

Moderen lagde armene om hende, mens hun hulkende fortalte, hvad der var sket.

»Stakkels dig.«

Så kørte faderens bil op ad indkørslen og standsede med hvinende bremses. Da han kom ind og hørte, hvad der var sket, sagde han: »Vi må finde ud af, hvor han er blevet kørt hen.« Han var helt grå i ansigtet. »Hvad pokker er det for nogle piller, den læge har givet ham? Det er måske dem, der skaber problemerne.«

Moderen tog sit forklæde af og gik hen mod døren. »Kom nu,« sagde hun.

Faderen gjorde tegn til, at Dana skulle tage med. »Jeg vil ikke med!« skreg hun, mens hjertet slog som en hammer i hendes bryst.

»Hvorfor ikke?« spurgte han. Så sagde han ikke mere.

Moderen holdt atter det fugtige viskestykke mod hendes pande. »Dana, jeg kan ikke lide at gå fra dig, når du har det sådan, men vi er nødt til at finde ud af, hvor Bill er henne.«

»Bare I *aldrig* finder ham.« Men det meste af hendes vrede var forsvundet, og hun gjorde tegn til, at de skulle gå uden hende. Hun sænkede hovedet og græd, så hendes spinkle krop skælvede.

Da forældrene var gået, blev Dana siddende ved køkkenbordet. Hun følte sig ensom, forvirret og fortvivlet og forsøgte at regne ud, hvad hun skulle gøre. Måske kunne hun flytte hjem igen, bo hos tante Alice, gøre skolen færdig der og aldrig mere tage til Californien. Hun kunne også blive i huset resten af sit liv. Hun havde lyst til at gå i seng og trække dynen op over hovedet, men hun havde ikke kræfter til at flytte sig.

Pludselig gæde Trixie ved køkkendøren.

Det var Ian. Dana var overrasket over at se ham, men også meget glad.

»Det var Bill, ikke? Jeg kunne ikke rigtig kende ham igen med den klud om hovedet.«

Hun nikkede.

»Wow!«

De sad over for hinanden ved bordet i køkkenet.

»Hvad skete der? Jeg troede, at han fik piller, så han bare lå og sov hele tiden.« Han lynede sin blå vindjakke ned.

»Jeg ved det ikke.« Hun tørrede sine hævede øjne og røde næse med et stykke køkkenrulle. »Jeg kan ikke gå i skole i morgen. Jeg kan jo ikke sige til folk, at det var min bror. Du skulle have set ham før i tiden. Jeg var så stolt af ham. Halvdelen af mine veninder var vilde med ham. De ville altid med mig, når jeg skulle til fodboldkamp. Og se så nu. Nu finder han aldrig nogen pige.«

»Han er *ret* underlig.«

»Der er også noget andet,« sagde Dana beklemt. »Jeg skammer mig sådan over mig selv.« Hun begyndte at græde igen.

»Hvorfor?«

»Fordi ...« Hun tav og så ned i bordet, da

hun tænkte på, hvor skræmt Bill havde set ud, som han stod der og rystede af kulde. »Da Bill tabte sine appelsiner og råbte på hjælp, løb jeg bare.« Hun drejede hovedet væk.

»Dana, det skal du da ikke have det dårligt over.«

»Folk, som overhovedet ikke kendte ham, hjalp ham. *Han* ville have hjulpet *mig*.« Hun så ned i skødet. »Og mens jeg løb hjem, ønskede jeg hele tiden, at Bill ... bare ville forsvinde.« Hun begravede ansigtet i hænderne og græd. »Jeg føler mig så led.«

»Lad være med at græde. Det er da ikke så underligt, at du havde lyst til at stikke af. Alle ville have det på den måde.«

»Tror du?« Hun fik det lidt bedre, når hun talte med Ian. Hun tog en dyb indånding og forsøgte at tænke klart. »Lægen siger, at det er en sygdom. Det er ikke til at fatte. Jeg forstår ikke, hvorfor han ikke bare kan sige til Bill, at han skal holde op med at høre efter de stemmer.«

»Hvis det var så let, havde han sikkert gjort det.«

»Åh, Ian, jeg ved ikke, hvad jeg skal gøre. Jeg er lige flyttet hertil. Der er ingen, der kender mig, ingen, der kender Bill. Vent lidt, så skal jeg vise dig et billede af ham fra ... *billede!*« Dana sprang op og bakkede væk fra bordet. »Nu kan jeg huske det! Du tog et billede af Bill – var det til din samling? Til skolebladet?« Hendes stemme knækkede over af hysteri.

Ian kom over mod hende. Han tog fat om hendes håndled, men hun skubbede ham væk. »Jeg anede ikke, at det var Bill. Det er bare en vane. Jeg gør det hele tiden. Tager billeder.«

»Du tog også et billede af *mig!*« skreg hun og slog ham i brystet. »*Hvor er dit kamera?*«

»Henne i mit skab på skolen.« Han tog fat om hendes håndled. »Slap nu af, Dana!«

»Giv mig negativerne.«

»Det er *mine* billeder!«

»Giv mig dem! Nu! Du er værre end Eric. Man ved i det mindste, hvad man kan vente fra hans side.« Hun vred sig løs og løb hen til køkkendøren. »Ud med dig!« råbte hun og rev døren op.

»Okay,« sagde han og gik. Han vendte sig om, men Dana havde lukket og låst døren.

Dana var faldet i søvn ved bordet i køkkenet, da forældrene kom hjem om aftenen. Hun løftede hovedet og så moderen synke sammen i gyngestolen. Hun ser helt færdig ud, tænkte Dana.

»Hvor er Bill« spurgte hun og så fra den ene til den anden.

»På hospitalet igen,« sagde faderen og lænede sig op ad køkkenbordet.

»Hvad skete der? Hvorfor fik han det værre igen?«

»Han havde ikke taget sine piller.« Moderen satte vand over til te og tog sit gule krus frem.

»Hvorfor?« sagde Dana og vågnede helt op. Pludselig kom hun i tanker om episoden med Ian. Jeg kan ikke fortælle dem om de billeder, tænkte hun og anstrengte sig for ikke at græde.

»Det er der flere grunde til. Han kunne ikke lide det, de gjorde ved hans hjerne. Han troede, at lægen ville forgive ham. At pillerne opløste hans hjerne. Han troede, at han selv kunne styre det.« Hun kom te i teægget. »Åh, Gud. Han er så syg.«

»Er det så ikke *jer* der skal give ham pillerne nu?« Det måtte da være konsekvensen.

»Dr. Day siger, at Bill selv skal lære at forstå, hvor vigtigt det er, han tager sin medicin,« sagde faderen. »Det her har været en lærestreg. Det, som han gjorde, er åbenbart ikke usædvanligt. Nu bliver han på hospitalet et stykke tid, og så ...«

»Tror dr. Day, at Bill har det bedre, når han kommer hjem næste gang?«

»Hvem ved?« sagde faderen opgivende.

»Vi må bare klare hver episode, så godt vi kan,« sagde moderen.

Dana forestillede sig, hvordan de alle tre resten af Bills liv skulle prøve at forstå, hvad Bill talte om, hvad han tænkte, hvad han lavede. *Det kunne ikke passe.* »Far, Bill er jo så skør. Hvorfor kan han ikke blive på hospitalet eller et eller andet sted, til han får det bedre?« Hun spændte sine mavemusklér.

»Sådan er loven. Bill er ikke syg nok til at blive indlagt permanent.«

»Det vil sige, at han kan komme hen på skolen, når det passer ham, ikke? *Ikke?*« Hun sprang op og for hen mod døren.

»Vent lidt,« sagde faderen og spærrede vejen for hende. »Din mor og jeg ved godt, hvor hårdt det her må være for dig.«

Moderen rakte hånden over bordet til Dana, men hun var for udmattet til at rejse sig. »Vi skal nok klare det her på en eller anden måde, lille skat.«

Oversat af Anne Vibeke Mortensen.